

Zus en ik weten als geen ander dat dit bezoekje aan mijn chirurg mijn leven kan maken of breken. Dat hij met één simpel zinnetje mijn leven dat ik de afgelopen vijf maanden weer met zoveel pijn, moeite en de nodige sessies bij mijn psych heb opgebouwd, volledig op zijn kop kan zetten. Zodat ik nog verder van een normaal leven verwijderd ben dan ik ooit geweest ben. Maar het zo gevreesde zinnetje 'het is niet goed' komt dit keer niet. Het is goed, rechterborst, linkeroksel, rechteroksel, echo, mammografie, alles is schoon. Ik ben nog steeds beter!

Als we even later naar buiten lopen, zegt mijn zus dat dit nu net de reden is waarom het zo lastig is om antwoord te geven op de vraag hoe het met mij gaat. Afgezien van het feit dat ze soms geen zin heeft om er elke keer weer over te praten (ofwel om het wéér over haar zieke zus te hebben in plaats van over zichzelf) is er gewoon ook geen concreet antwoord te geven. Want hoe leg je uit dat het nu weliswaar goed met me gaat maar dat, als er ergens in mijn lijf een tumor terugkomt, mijn leven hooguit gerekt kan worden met twee tot vier jaar? Mijn chirurg vindt dat best lang maar begrijpt ook dat ik het niet met hem eens ben. Zonder te kijken voelde ik zus naast me verstijven toen Borgstein de waarheid zonder omhaal vertelde. Het antwoord op onze eigen vraag: Wat als de kanker niet weg is? Twee tot vier jaar, het staat in mijn geheugen gegrift. Hoe leg je uit dat het te hopen is dat, mocht er een tumor terugkomen, die dan bij voorkeur in mijn rechterborst zit omdat ze dan in ieder geval nog kunnen amputeren? Er wordt me aangeraden om nog even te wachten met een reconstructie omdat de eerste twee jaar cruciaal zijn en het niet prettig is om net klaar te zijn met reconstructies en dan vervolgens te ontdekken dat alle ellende en pijn voor niets is geweest omdat er toch uitzaaiingen zijn. Dat het bij uitzaaiingen in principe niet uitmaakt of ze er snel bij zijn omdat snelle ontdekking niet per definitie een betere behandeling tot gevolg heeft. Is dat wat mensen willen horen als ze vragen hoe het met mij gaat? Willen ze echt weten hoe ik me voel of hoe ik slaap, in de wetenschap dat ik in geval van uitzaaiingen nog twee tot vier jaar te leven heb?

Ik vind het in ieder geval verdomd lastig om met die gedachte om te gaan. Moet ik niet grootser en intenser leven? Pluk de dag, geniet, leef nu, niet morgen maar nu. Maar ik weet ook dat ik zo niet in elkaar zit. Toen ik de eerste keer kanker kreeg, heb ik me heel even afgevraagd wat ik zou doen als ik wist dat ik nog maar één jaar te leven had. Tot mijn eigen verbazing wilde ik niet op wereldreis of alle plekken bezoeken waar ik altijd al of nog eens naartoe had willen gaan. Ik wilde in dat geval gewoon thuisblijven, op de fiets door Amsterdam, misschien wat minder werken maar zeker niet stoppen en heel, heel veel tijd doorbrengen met al mijn familie en vrienden. Er is eigenlijk geen reden om daar vandaag niet mee te beginnen. Het is een mooie dag, zonder tumoren of andere nare dingen. Maar wel met cheesecake en mijn zus op het terras.